

ಗುರುದೇವ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್

■ ಬನ್ನೂರು ಕೆ. ರಾಜು

ತನ್ನಂತಾನೆ ಪರಿಶುದ್ಧ
ಹಾಲನದಿಯಾಗಿ
ಗುರುಪ್ರೇಮವೆಂಬುದು ಶಿಷ್ಯರ
ಎದೆಗಡಲು ತುಂಬಿ ಹರಿದಿತ್ತು.
ಅದನ್ನು ಮೈಸೂರು ಸಾಕ್ಷೀಕರಿಸಿ
ಇತಿಹಾಸದ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಿತ್ತು.

ಅದು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಪೂರ್ವದ ಕಾಲ. ಆಗಲೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಯ ಶಿಖರ ಕಂಡಿದ್ದ ಜ್ಞಾನದೇಗುಲ ಮೈಸೂರಿನ ಮಹಾರಾಜ ಕಾಲೇಜು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧಿಗಳಿದ್ದ ಆದರ್ಶ ಶಿಕ್ಷಕರೊಬ್ಬರಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಮಹಾನ್ ಪ್ರತಿಭೆ, ಪಾಂಡಿತ್ಯ, ವಿನಯ, ವಿದ್ವತ್ತು, ಸರಳತೆ, ಸಜ್ಜನಿಕೆ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ಸಹೃದಯತೆಗಳ ಮೆಟೀರಿಯಲ್‌ಗಳಿಂದಲೇ ಅವರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಬೃಹತ್ ಶಿಷ್ಯಕೋಟಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅದು ಅಂತಿಂಥಾ ಶಿಷ್ಯಕೋಟಿಯಲ್ಲ 'ಸಿಡಿಲಿಗೂ ಬೆಚ್ಚದ ಉಕ್ಕಿನ ಕೋಟೆ' ಅಂಥಾರಲ್ಲ ಅಂಥಾದ್ದು. ಏಕೆಂದರೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆ ಅಷ್ಟು ಗಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಾದದ್ದು. ಇಂಥ ಉತ್ತಮೋತ್ತಮ ಶಿಕ್ಷಕ ಅರ್ಥಾತ್ ಶ್ರೇಷ್ಠಗುರು ಯಾರಿಗೆ ತಾನೆ ಇಷ್ಟವಾಗಲ್ಲ? ಹಾಗಾಗಿ ಅವರ ಸುತ್ತ ಯಾವಾಗಲೂ ಸುಮಧುರ ಹೂವಿಗೆ ಮುತ್ತುವ ಜೀನ್ಯೋಣಗಳಂತೆ ಶಿಷ್ಯರು ತುಂಬಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಶ್ಚರ್ಯವೆಂದರೆ ಶಿಷ್ಯರಿಗಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳಿಗೂ ಅವರು ಅಷ್ಟೇ ಆಪ್ತರಾಗಿದ್ದರು.

ಇಂಥ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ 1921ರಲ್ಲಿ ಕೊಲ್ಕತ್ತ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾನಿಲಯದ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿ ಬರುವಂತೆ ನೇಮಕಾತಿ ಪತ್ರ ಕೈ ಸೇರಿತು. ಸುದ್ದಿ ತಿಳಿದ ಶಿಷ್ಯಕೋಟಿಗೆ ಆಕಾಶವೇ ಕಳಚಿ ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತು. ಇಂಥ ತಮ್ಮ ಮನಸೆಳೆದ ಗುರು ಕೋಲ್ಕತ್ತಗೆ ಹೊರಟು ಬಿಡುತ್ತಾರಲ್ಲ ಎಂಬ ದುಖಿ ಅವರನ್ನು ಆವರಿಸಿತು. ಆದರೇನಂತೆ ಮೆಚ್ಚಿನ

ಗುರು ಕೋಲ್ಕತ್ತಾಗೆ ಹೊರಡುವ ದಿನ ಬಂದೇ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಆದರೆ, ಅವತ್ತು ತಮ್ಮ ದುಃಖವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅದುಮಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚಿನ ಗುರುವನ್ನು ಆ ಶಿಷ್ಯಕೋಟಿ ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟ ಪರಿ ಇದೆಯಲ್ಲ. ವ್ಹಾಹ್ ಅದ್ಭುತವಾದದ್ದು! ಜಗತ್ತಿನ ಯಾವ ದೇಶದ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿ, ಮಹಾರಾಜ, ಸಾರ್ವಭೌಮ, ಚಕ್ರವರ್ತಿಗೂ ಸಿಗಲಾರದಂಥಾದ್ದು.

ಅಲ್ಲಿ ಅನಗತ್ಯ ವೈಭವ ವೈಭೋಗಳಿರಲಿಲ್ಲ. ಡಂಬಾಚಾರ ಬೂಟಾಟಿಕೆಯ ದರ್ಶನವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿದ್ದಿದ್ದು ಬರೇ ಗುರುಭಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದಿನಿತೂ ಕಲ್ಪಶವಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾರ ನೇತೃತ್ವ, ಗುಂಪುಗಾರಿಕೆ, ಒತ್ತಾಯವಿಲ್ಲದೆ ತನ್ನಂತಾನೆ ಪರಿಶುದ್ಧ ಹಾಲ ನದಿಯಾಗಿ ಗುರುಪ್ರೇಮವೆಂಬುದು ಶಿಷ್ಯರ ಎದೆಗಡಲು ತುಂಬಿ ಹರಿದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಮೈಸೂರು ಸಾಕ್ಷೀಕರಿಸಿ ಇತಿಹಾಸದ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಿತ್ತು.

ಅವತ್ತು ಶಿಷ್ಯರೆಲ್ಲರೂ ಸೇರಿ ಅಲಂಕರಿಸಿ ತಂದಿದ್ದ ಟಾಂಗಾ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಅಕ್ಕರಶ: 'ಗುರುದೇವೋ ಮಹೇಶ್ವರ' ಎಂಬಂತೆ ತಮ್ಮ ಗುರುದೇವನನ್ನು ಕೂರಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಟಾಂಗಾ ಗಾಡಿ ಎಳೆಯಲು ಕುದುರೆಗೆ ಅವಕಾಶಕೊಡದೆ ಶಿಷ್ಯರೇ ಹೆಗಲು ಕೊಟ್ಟು ಲಕ್ಷ್ಮೀಪುರನಲ್ಲಿದ್ದ ತಮ್ಮ ಗುರುವಿನ ಮನೆಯಿಂದ ರೈಲ್ವೆ ನಿಲ್ದಾಣದವರೆಗೂ ಟಾಂಗಾ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಎಳೆದು ನಡೆದಿದ್ದರು. ಗುರುವಿಗೆ ಜೈಕಾರ ಹಾಕುತ್ತಾ ಸಾಗರದಂತೆ ವಿವಿಧ

ಕಡೆಗಳಿಂದ ಹರಿದುಬಂದ ಶಿಷ್ಯಕೋಟಿಯ ಮಹಾಪ್ರವಾಹದಿಂದ ಅಂದು ಇಡೀ ರಸ್ತೆ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಿತ್ತು. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಗುರು ಶಿಷ್ಯರ ಇಂಥ ಬಾಂಧವ್ಯ ಕಂಡು ಇಡೀ ಮೈಸೂರು ಸಂಭ್ರಮಗೊಂಡು 'ವಾಹ್ ಎಂಥಾ ಗುರು? ಎಂಥಾ ಶಿಷ್ಯರು!' ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿತ್ತು. ಇತ್ತ ಶಿಷ್ಯರಿಂದ ಗುರು ಮೆರವಣಿಗೆ ಸಾಗಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅತ್ತ ಒಂದು ಗುಂಪು ಮೊದಲೇ ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಗುರು ಕುಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ರೈಲ್ವೆ ಕಂಪಾರ್ಟ್‌ಮೆಂಟನ್ನು ಚೆಂದವಾಗಿ ಸಿಂಗರಿಸಿತ್ತು. ಅಲ್ಲಿ ಕುಳಿತ ಆ ಗುರುದೇವನನ್ನು ಹೊತ್ತ ರೈಲು ಮೈಸೂರು ನಿಲ್ದಾಣವನ್ನು ಬಿಡುವಾಗ ರೈಲಿನ ವೇಗದಂತೆಯೇ ಗುರುಶಿಷ್ಯರ ಅಗಲಿಕೆಯ ದುಃಖವೂ ಹೆಚ್ಚಾಗಿತ್ತು. ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಇಂಥ ಶಿಷ್ಯೋತ್ತಮರನ್ನು ಪಡೆದ ನಾನೇ ಧನ್ಯನೆಂಬ ಸಾರ್ಥಕ ಭಾವ ಅವತ್ತು ಆ ಗುರುವನ್ನು ಆವರಿಸಿ ಕಣ್ಣುಂಬಿ ತುಳುಕಿತ್ತು.

ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯಕೋಟಿಯಿಂದ ಇಂಥ ಬೀಳ್ಕೊಡುಗೆಯ ಮಹಾಗೌರವ ಪಡೆದ ಅಂಥ ಆದರ್ಶ ಶಿಕ್ಷಕರು ಬೇರಾರೂ ಅಲ್ಲ. ಅವರೇ ಡಾ. ಸರ್ವಪಲ್ಲಿ ರಾಧಾಕೃಷ್ಣನ್. ದೇಶದ ಉಪರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ, ರಾಷ್ಟ್ರಪತಿ ಹುದ್ದೆಗೇರಿದರೂ ಅವರು ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಶಿಷ್ಯರು ಬೀಳ್ಕೊಟ್ಟ ಬೀಳ್ಕೊಡುಗೆಯ ಸಂದರ್ಭವನ್ನು ಆಗಾಗ್ಗೆ ನೆನೆದು 'ಆ ದಿನ ಶಿಷ್ಯರು ನನ್ನಲ್ಲಿ ತೋರಿದ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ನೆನೆದರೆ ಈಗಲೂ ಕಣ್ಣೀರು ಉಕ್ಕುತ್ತದೆ' ಎಂದು ಭಾವುಕರಾಗುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ■